

ти чорбаджие, намѣсто да ма попитатъ защо сж ма карале насила и защо сжмъ изгазилъ заптието, — захванаха да викатъ, да ма обвиняватъ и да ма пошържатъ. »Не знаешъ ли ти, че ние не смѣеме да са противеме на турците? Каквото си търсилъ, това щешъ и да намѣришъ! Добре би било, ако кадиятъ намисли да мѣтне нѣкое вѣже на вратѣтъ ти. Чапкжнете умиратъ отъ чапкжнска смъртъ.« — »Да сте проклѣти«, си помислихъ азъ; но не проговорихъ ни бѣло, ни черно. Такава бѣше помощта, съ която ма наградиха нашите бжлгаре, които бѣха избрани отъ народѣтъ да защищаватъ интересите на християнските народности. Въ това време дойдоха нѣколко души сеймене и закараха ма при кадиятъ. Кадиятъ заповѣда на сейменете да ми ударатъ петдесетъ тоѣги по краката, защото сжмъ джрзналъ да удара царски човѣкъ; но заптието, което азъ изгазихъ съ колѣните си, бѣше до толкова »човѣколюбиво«, щото прости моите »прегрѣшения« и измоли ма отъ кадиятъ. Трѣба да забѣлѣжа и това, че това »човѣколюбиво« заптие зависеше отъ моите роднини и боеше са да не изгуби хлѣбѣтъ си. Захвана са сждопроизводството. Каквото азъ и да проговорѣхъ, то кадиятъ ми отговаряше: »мжлчи, бре гяуръ! Не ща азъ да слушамъ твоите думи. Ти си достоенъ за бѣсене!« Въ времето на това турско сждопроизводство, мене бѣше до толкова дотѣгнало, щото азъ насмалко щѣхъ да са спусна, да хвана правосждецѣтъ за вратѣтъ и да го удава като жаба. Най-послѣ, кадиятъ рѣши да дамъ на сестрите си 200 жжлтици, или да излѣза изъ бащината си кжща. Сѣ-